

modsatte, havde ogsaa hun til Tider kunnet føle sig trykket af sin Herkomst. Nu tilstod hun ærligt, at hun var henrykt over for bestandig at være bleven Salomon-Navnet kvit og at blive kaldt Fru Dyhring.

Endelig var hun stolt af sin Mand, fordi han i sin Egenskab af Redaktør lejlighedsvis kunde skaffe dem gratis Adgang til Seværdigheder, som andre Fremmede maatte betale for eller ganske var udelukket fra. Paa saadanne Steder dvælede hun med et særligt Velbehag og gav sig god Tid, hvorimod hun gerne erklærede sig for ligegyldig eller anstillede sig træt, hvor der krævedes Entre. Den Sans for Valuta, der trods al Toilettepragt udmærkede hende som ung Pige, havde ikke forladt hende i Ægtestanden, og Dyhrings flotte Tilbøjeligheder voldte hende megen Uro. Skønt hun gjorde sig Umage for at skjule det, blev hun greben af Nervøsitet, hver Gang der skulde gives Penge ud. Efter Ophold paa Hoteller, hvor hun en Snes Gange havde ringet paa Kammerjomfruen for at faa Hjælp til sin Paaklædning, kunde hun godt tage bort uden at give Drikkepenge, eller efterlod højst et Halvfranc-Stykke paa Servanten.

Foraarskulden og Regnen drev det unge Par hurtigt sydpaa. Fra Paris gik Turen direkte til Madrid. Men da der paa Vejen mødte dem et Rygte om, at der var udbrudt Kolera i denne